

Sygn. akt VIII U 336/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janina Kościelniak
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2014 r. w Gliwicach

sprawy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wydanie pisemnej interpretacji przepisów

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 10 stycznia 2014 r. **nr** (...)

- zmienia pkt 2 zaskarżonej decyzji w ten sposób, że uznaje za prawidłowe stanowisko odwołującej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, zawarte we wniosku z dnia 24 grudnia 2013 r. w części dotyczącej ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej dla wyodrębnionych ze Spółki Oddziałów,
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz odwołującej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Janina Kościelniak

Sygn. akt VIII U 336/14

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 23.12.2013 (...) Sp. z o.o. w G. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. o wydanie interpretacji w trybie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. 2013 poz. 672) w następującej kwestii:

- czy po wyodrębnieniu ze Spółki Oddziałów, Spółce będzie przysługiwało prawo do stosowania wcześniej ustalonej stawki składki na ubezpieczenie wypadkowe?
- czy poszczególne Oddziały wstępują we wszystkie prawa i obowiązki poprzedniego płatnika, w tym w szczególności w uprawnienie wynikające z indywidualnie ustalonej stawki składki na ubezpieczenie wypadkowe?

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że aktualnie działalność Spółki koncentruje się wokół pięciu aktywności, w skład których wchodzi:

1. I. - produkcja w fabryce w G., sprzedaż krajowa oraz eksport produktów m. (...) wraz z produkcją styropianu E. w N.;
2. R. - produkcja w fabryce i kopalni w S. k. P. oraz sprzedaż krajowa i zagraniczna produktów R.;
3. Weber - zakłady produkcyjne (...) budowlanej (...) w G. oraz G., zakład produkcyjny (...) (Weber L.) w G., zakład produkcyjny (...) oraz sprzedaż wszystkich tych produktów;
4. E. - zakład produkcyjny w G. oraz sprzedaż produktów E. w Polsce;
5. P. - sprzedaż produktów P. na terenie Polski;

oraz Centrum (...) (dalej: (...)) obejmujące działy: HR, Centrum Usług (...), Flota, Centralny K., K. Biznesowy, D. Administracji Danych i Procesów, IT oraz Sprzedaż (...), po przekształceniu pozostanie w starej Spółce

Spółka zatrudnia obecnie więcej niż 9 pracowników i opłaca w imieniu swoich pracowników składki na ubezpieczenie wypadkowe w ustalonej wysokości.

Wnioskodawca w przyszłości planuje w ramach swojej struktury dokonać wyodrębnienia oddziałów, które w szczególności, staną się pracodawcami wobec przejętych od Spółki pracowników.

Zmiany organizacyjne oparte będą m.in. na koncepcji funkcjonalnej i na geograficznym położeniu Oddziałów. Wśród podmiotów wyodrębnionych ze Spółki znajdują się:

- Wnioskodawca, (Spółka jako pracodawca) - obejmujący Aktywność I. wraz z E. oraz Sprzedaż (...);
- (...) Oddział G. - obejmujący Aktywność P. i Aktywność E. oraz w ramach (...) działy : HR, (...), Flota, Centralny K., K. Biznesowy, (...) oraz IT;
- (...) Oddział S. - obejmujący Aktywność R.;
- (...) Oddział G. - obejmujący Aktywność Weber (P., Keramzyt, D.).

Reorganizacja opiera się na wyodrębnieniu Oddziałów, jako oddzielnych pracodawców. Tak powstałe Oddziały nie będą jednostkami samobilansującymi się, gdyż przewidziany transfer to pracownicy z osobnymi kontami płacowymi i ZFŚS na każdą jednostkę.

Wyodrębnieni pracownicy przejdą ze Spółki do poszczególnych Oddziałów zgodnie z art. 23¹ Kodeksu pracy. W konsekwencji powyższego, w stosunku do ww. pracowników Oddziały Spółki staną się nie tylko pracodawcami, ale i płatnikami składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. Każdy z Oddziałów będzie zatrudniał więcej niż 9 pracowników, jak również liczba pracowników Spółki po zmianach będzie wyższa niż 9.

Zdaniem wnioskodawcy:

- 1) po wyodrębnieniu ze Spółki poszczególnych Oddziałów, Spółce przysługiwało będzie prawo do stosowania dotychczas ustalonej stawki składki na ubezpieczenie wypadkowe. Spółka będzie prowadziła ten sam rodzaj działalności i tym samym będzie opłacała składkę na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio przez nią stosowaną.
- 2) poszczególne Oddziały, wstępując we wszystkie prawa i obowiązki poprzedniego płatnika, powinny ustalić stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio stosowanej przez Spółkę. Wyodrębnione Oddziały powinny opłacać składkę na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio stosowanej przez

poprzedniego płatnika, z którego zostały wyodrębnione, ze względu na fakt, iż dotychczasowa działalność Spółki znajdzie pokrycie w zakresie działalności nowopowstałych Oddziałów.

Na uzasadnienie swojego stanowiska wnioskodawca przytoczył treść art.28 ust. 2, art. 33 ust. 1, art. 31 ust. 2,3,5,6 i 7 oraz art. 2 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 nr 167 poz. 1322 z póź. zm.), zwanej dalej ustawą wypadkową.

W zakresie składki na ubezpieczenie wypadkowe ustalonej dla Spółki, wnioskodawca podniósł, że składka na ubezpieczenie wypadkowe pracowników Spółki po zmianach organizacyjnych powinna pozostać niezmieniona w stosunku do stanu sprzed tych zmian, gdyż wydzielenie Oddziałów nie będzie związane ze zmianą rodzaju działalności Spółki. Nie ulegnie zmianie główny rodzaj działalności Spółki jak również nie wystąpią przesłanki wykluczające zastosowanie pozostałych zasad ustalania składki na ubezpieczenie wypadkowe, w szczególności liczba pracowników Spółki nie zostanie zredukowana do mniej niż 10 osób. Wobec tego, składka na ubezpieczenie wypadkowe powinna być w dalszym ciągu ustalana w oparciu o te same wartości parametrów tj. rodzaj działalności i wartość wskaźnika korygującego a w konsekwencji wartość składki powinna być taka sama jaka obowiązywała przed zmianami.

Uzasadniając swoje stanowisko w zakresie składki na ubezpieczenie wypadkowe należnej od Oddziałów powstałych w wyniku zmian organizacyjnych, wnioskodawca podniósł, że wskazanych wyżej przepisów ustawy wypadkowej i rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy nie można interpretować w oderwaniu od całokształtu polskiego systemu ubezpieczeń społecznych. Wnioskodawca podkreślił, że zgodnie z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio m.in. art. 93, 93a-93c, 93e, art. 94, art.97 § 1, art. 98 § 1 i 2 pkt. 1,2,5 i 7, art. 100, art. 101, art. 105 § 1 i 2, art. 106 § 1 i 2 ustawy z dnia 29.08.2007r. Ordynacja Podatkowa (Dz. U. 2012r. p.749 j.t. z póź. zm.) tj. przepisy regulujące prawa i obowiązki następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. Przytaczając treść art. 93c Ordynacji podatkowej, wnioskodawca wskazał, że najogólniej mówiąc następstwo prawne polega na przejściu z jednego bądź kilku podmiotów na drugi określonych praw i obowiązków. W przypadku prawa ubezpieczeń społecznych (tak jak w przypadku prawa podatkowego, do którego przepisów odsyła ustawa o SUS) mamy do czynienia z tzw. pochodnym nabyciem praw, kiedy to następca prawny nabywa prawa i obowiązki przysługujące jego poprzednikowi prawnemu. Jest to nabycie translatywne, jako że dotyczy praw uprzednio już istniejących. Na uwagę zasługuje także fakt, iż w prawie ubezpieczeń społecznych ma miejsce następstwo prawne pod tytułem ogólnym (sukcesja uniwersalna), kiedy to mocą jednego zdarzenia prawnego dochodzi do nabycia całego lub części majątku, a nabywca wchodzi zarówno w prawa, jak i w obowiązki swego poprzednika lub poprzedników prawnych.

Wnioskodawca podkreślił, że wskazany wyżej art. 31 ustawy o s.u.s. stanowi o odpowiednim stosowaniu przepisów Ordynacji Podatkowej. Natomiast zgodnie z ugruntowanym w doktrynie stanowiskiem, przez pojęcie „odpowiedniego stosowania” rozumieć należy przeniesienie określonych rozwiązań prawnych, zawartych w jednej ustawie na grunt innej regulacji ustawowej przy jednoczesnym respektowaniu postanowień tego ostatniego aktu normatywnego. Tak wskazał między innymi Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. w wyroku z dnia 30 czerwca 2008 r. (sygn. III SA/Wa 615/2008), który podkreślił, iż „nie do zaakceptowania byłaby sytuacja, w której odpowiednio stosowany przepis wypaczałby sens i cel regulacji o znaczeniu zasadniczym, podstawowym”.

Oznacza to, że przepis art. 93c Ordynacji Podatkowej powinien być stosowany z uwzględnieniem specyfiki przepisów prawa ubezpieczeń społecznych. Zdaniem wnioskodawcy owa specyfika może objawiać się np. tym, że płatnikiem składek na ubezpieczenia wypadkowe może być pracodawca, a więc również jednostka organizacyjna, która nie musi posiadać podmiotowości prawnej. W konsekwencji, na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych oddział spółki kapitałowej, będący pracodawcą i płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne może być podmiotem sukcesji uniwersalnej w zakresie ogółu praw i obowiązków z tytułu ubezpieczeń społecznych, których podmiotem, jako płatnik, była Spółka.

Zdaniem wnioskodawcy w świetle powyższego, treść przepisu art. 93c Ordynacji Podatkowej należy transponować na grunt prawa ubezpieczeń społecznych w ten sposób, że „płatnicy powstałi w wyniku przejęcia lub płatnicy powstałi w wyniku podziału wstępują, z dniem podziału lub z dniem wydzielenia, we wszelkie przewidziane w przepisach

prawa ubezpieczeń społecznych prawa i obowiązki osoby prawnej dzielonej jako płatnika pozostające w związku z przydzielonymi im, w planie podziału, składnikami majątku oraz przepis powyższy stosuje się, jeżeli majątek przejmowany na skutek podziału, a przy podziale przez wydzielenie - także majątek osoby prawnej dzielonej, stanowi zorganizowaną część przedsiębiorstwa”.

Wnioskodawca podniósł, że odmienne zastosowanie wskazanego przepisu Ordynacji podatkowej na gruncie ubezpieczeń społecznych, wypaczałoby spójność polskiego systemu tych ubezpieczeń i absolutnie kluczowej dla tego systemu instytucji płatnika, która dzięki swej specyficznej i autonomicznej naturze znajduje byt także w jednostkach organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, które są odrębnymi pracodawcami. Natomiast wyjęte z kontekstu zastosowanie przepisu art. 93c Ordynacji podatkowej nie pozwalałoby na właściwe przeprowadzenie sukcesji w sytuacji, w której płatnik-oddział staje się sukcesorem płatnika-spółki.

Wobec powyższego zdaniem wnioskodawcy, w sytuacji wyodrębnienia się płatników z jednego dotychczasowego płatnika, a więc również w sytuacji będącej przedmiotem niniejszego wniosku, mamy do czynienia z sukcesją uniwersalną polegającą na przejęciu przez wyodrębnianych płatników wszelkich praw i obowiązków przysługujących płatnikowi, z którego zostali wyodrębnieni.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych, wnioskodawca podniósł, że sukcesja wynikająca z przepisów Ordynacji Podatkowej obejmuje swoim zakresem także ulgi, w tym w szczególności prawo do ulgi w wysokości opłacanych składek na ubezpieczenie wypadkowe, wynikające z niskich wartości wskaźnika korygującego w Spółce. Mając na uwadze powyższe, Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż wskutek odpowiedniego zastosowania przepisu art. 93c Ordynacji podatkowej, co nakazuje przepis art. 31 ustawy o SUS, Oddziały, jako płatnicy składek, przejmą wszelkie prawa i obowiązki płatnika-poprzednika przewidziane w systemie ubezpieczeń społecznych, w szczególności uprawnienie wynikające z niższej stawki wskaźnika korygującego w ubezpieczeniu wypadkowym albo w obowiązek wynikający z wyższej stawki tego wskaźnika.

Zdaniem wnioskodawcy przyjęcie odmiennego stanowiska rażąco godziłoby w zasady praworządności i sprawiedliwości społecznej, gdyż wieloletnie świadome działania płatnika- poprzednika mające na celu ograniczenie wypadkowości oraz szkodliwości warunków pracy i tym samym wysokości składki wypadkowej zostałyby w jednym momencie zniweczone, podczas gdy ta sama działalność jest prowadzona w sposób ciągły dalej przy użyciu tych samych składników majątku, a nade wszystko z udziałem dokładnie tego samego zespołu pracowników, a jedyne co różni następców-płatników od poprzednika to dane identyfikacyjne.

Co więcej, biorąc pod uwagę, że przedmiotem sukcesji uniwersalnej są nie tylko prawa, ale także obowiązki, przyjęcie odmiennego stanowiska mogłoby w skrajnym przypadku umożliwić unikanie podwyższania stopy procentowej składek u tych płatników, u których występuje szczególnie duża wypadkowość, ilość chorób zawodowych lub ilość narażeń na czynniki szkodliwe. Mianowicie, płatnicy, u których stopa procentowa składki jest wyższa niż składka bazowa, mogliby poprzez przekształcenie lub przejęcie „wyliminować” wpływ wartości swojego współczynnika korygującego na okres co najmniej 3 lat i przez to osiągnąć znaczne oszczędności w zakresie składki wypadkowej. Skoro bowiem nie powinna mieć miejsca sukcesja stopy procentowej niższej od stopy bazowej, to analogicznie nie powinna mieć też miejsca sukcesja stopy wyższej. Takie podejście ewidentnie zniechęcałoby pracodawców do podejmowania jakichkolwiek działań mających na celu ograniczenie wypadkowości i szkodliwości warunków pracy, skoro należna składka wypadkowa może być w tak prosty sposób zmniejszona. W tym kontekście takie podejście pozostaje sprzeczne z celem ustawy wypadkowej, jakim jest dążenie do ograniczania wypadkowości i szkodliwości warunków pracy, i jako takie jest niedopuszczalne w kontekście celów i spójności systemu ubezpieczeń społecznych.

Reasumując zdaniem wnioskodawcy, do ustalenia wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w opisaney sytuacji, nie będą miały zastosowania przepisy art. 28 ust.4 i art. 33 ust. 1 ustawy wypadkowej, odnoszącej się do zupełnie nowych pracodawców (płatników) lecz jej wysokość powinna być ustalona na takim samym poziomie, na jakim ustalona była w Spółce, której działalność będzie analogiczna jak dotychczas oraz była analogiczna jak działalność mających powstać Oddziałów.

Decyzją z dnia 10.01.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 02.07.2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013r. poz 672 z późn. zm.) w związku z art. 83d ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1442 t.j. z późn. zm.) uznał:

- 1) za prawidłowe stanowisko Wnioskodawcy w części dotyczącej ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej Spółkę po wyodrębnieniu Oddziałów, oraz**
- 2) za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy w części dotyczącej ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej dla wyodrębnionych ze Spółki Oddziałów.**

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że w myśl przepisów ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków i chorób zawodowych, wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe jaką zobowiązany jest stosować płatnik składek ustala się na okres roku składkowego obejmującego okres od dnia 1 kwietnia danego roku do dnia 31 marca następnego roku. Wysokość tej stopy jest ustalana na zasadach określonych powołaną ustawą dla wszystkich podmiotów posiadających status płatnika składek w rozumieniu ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sposób ustalania stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe uzależniony jest od liczby ubezpieczonych zgłaszanych przez danego płatnika do ubezpieczenia wypadkowego, jak również od momentu zgłoszenia danego płatnika składek.

Stosownie do art. 28 i art. 29 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ustalenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatników składek podlegających wpisowi do rejestru REGON, zgłaszających do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych, następuje na podstawie grupy działalności, do której płatnik należy.

Ponadto w myśl art. 28 ust. 2 i art. 33 ust. 1 te same ustawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustala stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe wyłącznie płatnikom składek zgłaszającym do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych, którzy za trzy kolejne, ostatnie lata kalendarzowe mieli obowiązek i przekazali do Zakładu (...) danych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe - (...) zgodnie z art. 31 ustawy. Stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe ustalana przez Zakład obliczana jest jako iloczyn stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe określonej dla grupy działalności, do której należy płatnik składek i wskaźnika korygującego. Stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek wskazanego w art. 28 ust. 2, któremu Zakład nie ustalił kategorii ryzyka z uwagi na brak obowiązku przekazywania ww. informacji przez trzy kolejne lata kalendarzowe wynosi tyle, co określona dla grupy działalności, do której należy.

W przedstawionym przez Wnioskodawcę zdarzeniu przyszłym Spółka zamierza wyodrębnić w swej strukturze na podstawie kryteriów geograficznych i funkcjonalnych poszczególne Oddziały, które przejmą również część pracowników Przedsiębiorcy. Jednocześnie Spółka nadal pozostanie pracodawcą i płatnikiem składek na ubezpieczenia dla więcej niż 10 pracowników. Ponadto rodzaj działalności wykonywany przez Spółkę nie ulegnie zmianie.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe jest ustalana na okres roku składkowego dla danego płatnika i nie ulega zmianie w tym okresie. Sam fakt przekazania przez Wnioskodawcę części pracowników na rzecz Oddziałów, a w rezultacie zmniejszenie poziomu zatrudnienia w Spółce nie wpłynie bezpośrednio na wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w danym roku składkowym, może mieć wyłącznie wpływ na wysokość tej stopy procentowej w kolejnych okresach.

W konsekwencji, pomimo wyodrębnienia ze Spółki poszczególnych Oddziałów, zmniejszenia liczby pracowników zgłaszanych przez płatnika do ubezpieczenia wypadkowego, zachowa ona prawo do stosowania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej na zasadach obowiązujących przed dniem podziału.

Biorąc powyższe pod uwagę, Zakład uznał za prawidłowe stanowisko Wnioskodawcy w części dotyczącej ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej Spółkę po wyodrębnieniu poszczególnych Oddziałów.

Ponadto, organ rentowy podkreślił, że zgodnie z przedstawionym przez Spółkę zdarzeniem przyszłym, nowopowstałe Oddziały Spółki staną się pracodawcami dla przejętych pracowników i jednocześnie samodzielnymi płatnikami składek na ubezpieczenia społeczne.

Zdaniem Wnioskodawcy, jednym ze skutków wyodrębnienia się ze Spółki Oddziałów jako odrębnych pracodawców i płatników składek, wstępujących we wszystkie prawa i obowiązki Spółki w zakresie dotyczącym przejętych pracowników, będzie uprawnienie do kontynuowania opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej dla Wnioskodawcy.

W ocenie Zakładu brak jest podstaw do przyjęcia stanowiska, iż powyższa teza jest prawidłowa. Zakład wskazał, że stosownie do art. 28 i art. 29 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ustalenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatników składek podlegających wpisowi do rejestru REGON, zgłaszających do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych, następuje na podstawie grupy działalności, do której płatnik należy. W przypadku płatników nowo zgłaszanych w okresie od 1 stycznia danego roku do 31 marca roku następnego, przynależność do grupy działalności ustalana jest zgodnie z art. 29 ust. 2 powołanej powyżej ustawy na podstawie rodzaju przeważającej działalności według (...) ujętego w rejestrze REGON w dniu, od którego płatnik składek jest zgłoszony w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Natomiast liczbę ubezpieczonych ustala się w oparciu o stan z miesiąca, w którym płatnik został zgłoszony w Zakładzie.

Powyższe oznacza, że każdy zgłoszony do Zakładu płatnik składek powinien autonomicznie ustalić obowiązującą go wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe.

Organ rentowy podkreślił, iż przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie zawierają przepisów szczególnych dopuszczających możliwość sukcesji wysokości stopy procentowej składki pomiędzy płatnikami składek w przypadku wyodrębnienia się nowego płatnika składek z podmiotu istniejącego.

Uwzględniając powyższe organ rentowy uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż fakt, że Oddział - nowy płatnik utworzony poprzez wyodrębnienie z majątku podmiotu już istniejącego określonej części aktywów, jak też przejęcie części pracowników zgodnie z art. 23¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (t.j. Dz.U. z 1998 r., Nr 21 poz. 94 z późn. zm.), będzie prowadził działalność w zakresie, który był wcześniej prowadzony przez spółkę, będzie skutkował również przejęciem stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, która obowiązywała poprzedniego płatnika składek.

Zdaniem organu rentowego, w przedstawionym zdarzeniu przyszłym następstwo prawne, z którego Wnioskodawca wywodzi prawo Oddziałów do stosowania wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe ustalonej uprzednio dla Spółki, w istocie nie zachodzi.

Ponadto Zakład wskazał, że w myśl art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, wskazanego przez Wnioskodawcę, do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio art. 93 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Definicje należności z tytułu składek określa jednoznacznie art. 24 ust. 2 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, że należnościami są: składki, odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia i dodatkowa opłata. Mówiąc o należnościach ustawodawca odnosi

się do określonych świadczeń pieniężnych należnych od płatnika z tytułu pełnienia funkcji płatnika składek za ubezpieczonych, do uzyskania których jest uprawniony Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Wysokość stopy procentowej na ubezpieczenie wypadkowe, która ma bezpośredni wpływ na wysokość należności z tytułu składek, sama w sobie nie jest należnością z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zatem nie może być postrzegana jako zobowiązanie czy uprawnienie, które przechodziłoby na następcę prawnego. Brak jest zatem podstaw do stosowania definicji rozszerzającej, która obejmowałaby swoim zakresem również wysokość stopy procentowej.

Należy jednocześnie podkreślić, iż obowiązek posługiwania się w danym roku składkowym określoną wysokością stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe przez danego płatnika składek nie może być postrzegany jako zobowiązanie czy uprawnienie, które przechodziłoby na następcę prawnego, ponieważ obowiązek posługiwania się określoną wysokością stopy procentowej składki, ustaloną na zasadach wskazanych w ustawie o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, wynika wprost z przepisów tej ustawy i nie jest to prawo czy uprawnienie przysługujące danemu płatnikowi.

Biorąc powyższe pod uwagę, Zakład uznał, iż w przypadku wyodrębnienia się ze struktury spółki z ograniczoną odpowiedzialnością poszczególnych Oddziałów, które jako nowi płatnicy przejmą część pracowników i majątku spółki, nie będzie miała miejsca sukcesja stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Każdy nowopowstały płatnik jest zobowiązany do odrębnego ustalenia obowiązującej go stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe na zasadach ogólnych.

Ponadto Zakład podkreślił, iż wskazane przez wnioskodawcę orzecznictwo Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych wiąże w jednostkowych sprawach i nie może mieć mocy powszechnie obowiązującej.

Uwzględniając powyższe, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy w części dotyczącej ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej dla wyodrębnionych ze Spółki Oddziałów.

(...) Spółka z o.o. w G. wniosła odwołanie od powyższej decyzji w zakresie jej pkt. 2, zarzucając zaskarżonej decyzji:

- naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. nr 167 poz. 1322 z późn. zm.) oraz niewłaściwe zastosowanie art. 33 ustawy poprzez błędne przyjęcie, że wyodrębnione przez Spółkę Oddziały należy traktować jako nowych płatników w zakresie wysokości składki na ubezpieczenie wypadkowe i nie ma możliwości stosowania przez nich stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej dla Spółki.

Biorąc powyższe pod uwagę odwołująca wniosła o:

1. zmianę decyzji w pkt. 2 poprzez uznanie za prawidłowe stanowisko wnioskodawcy dotyczącego ustalenia wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej dla wyodrębnionych ze Spółki Oddziałów
2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

W uzasadnieniu odwołania, skarżąca przedstawiła ponownie stan faktyczny sprawy i wskazała, że wystąpiła z wnioskiem o interpretację ponieważ powzięła wątpliwość, czy poszczególne Oddziały, które Spółka zamierza utworzyć powinny opłacać składkę na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości dotychczas stosowanej przez Spółkę, w sytuacji gdy nie stały się one odrębną osobą prawną i w dalszym ciągu stanowią część struktury organizacyjnej Spółki.

Odwołująca wskazała, że w poddanym pod rozstrzygnięcie stanie faktycznym nie dochodzi do powstania nowego podmiotu prawnego w wyniku procesów wymienionych powyżej, tym samym nie miała miejsca powiązana z nimi sukcesja. Utworzone Oddziały powstały w wyniku wewnętrznej reorganizacji Spółki i nie posiadają one odrębnej od

niej osobowości prawnej. Stanowią one podległe Spółce jednostki organizacyjne i jej integralną część. Skoro zatem osoba prawna zachowuje swą integralność i nie mamy do czynienia z sukcesją, a ze zwykłą kontynuacją jej bytu, to należy uznać, że ma ona także po wyodrębnieniu oddziałów prawo stosować ustaloną dla niej przed wyodrębnieniem stopę procentową składki wypadkowej. Co prawda na gruncie polskiego prawa pracy i ubezpieczeń społecznych uzyskanie przymiotu pracodawcy, a w konsekwencji płatnika nie jest wyłącznie uzależnione od osobowości prawnej (za czym idzie też zdolność sądowa i procesowa w postępowaniach odrębnych z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych). Nie należy jednak abstrahować od faktu, że ostatecznie odpowiedzialność majątkową za zobowiązania prywatno-prawne i publiczno-prawne wynikające z działalności takich pracodawców ponosi osoba prawna, w ramach której zostały one utworzone. W konsekwencji należy uznać, że w takim wypadku Spółka reguluje swoje zobowiązania z tytułu wypłaty wynagrodzeń za pośrednictwem oddziałów. Podobny pogląd przyjął Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z 13 listopada 2012 r. (sygn. akt III AUa 466/12) stwierdzając „Skoro niewątpliwie jest, że uprawnienia nabyła spółka i miałyby je, gdyby nie utworzyła oddziałów, to z faktu utworzenia tychże oddziałów nie można pozbawić spółki akcyjnej praw, które należą jej się z mocy prawa, z art. 93 Ordynacji podatkowej”.

Odwołująca podkreśliła, że wyodrębnione oddziały działają w oparciu o tożsamy substrat majątkowy i ludzki, w oparciu o który przed wyodrębnieniem prowadziła działalność Spółka, i w związku z którym ustalono dla niej wysokość wskaźnika korygującego. Wyodrębnienie oddziału nie jest zatem takim zdarzeniem, z którym wiążą się zdarzenia powodujące wzrost ryzyka wypadkowości uzasadniającego ustalenie na nowo wysokości stawki wypadkowej. Skoro dla Spółki ustalono określoną wysokość stawki wypadkowej, a następnie wyodrębniła ona w ramach własnej struktury oddziały nie powinna być pozbawiona prawa do stosowania tej składki za pośrednictwem swoich oddziałów.

Zdaniem odwołującej, powyższą argumentację wzmacniają reguły wykładni logicznej a maiori ad minus, stanowiącej wnioskowanie z uzasadnienia silniejszego na słabsze. Przekładając niniejszą zasadę na grunt przedmiotowej sprawy należy bez wątplenia stwierdzić, że skoro obowiązujące przepisy, jak też jednolita linia orzecznicza przewidują, że w przypadku sukcesji będącej konsekwencją łączenia, podziału lub przekształcenia, zarówno spółka jak i jej oddziały stają się w jednakowym zakresie następcami prawnymi swego poprzednika prawnego, w tym także w zakresie stosowania tej samej wysokości składki wypadkowej, to tożsama zasada będzie miała zastosowanie w przypadku zmian organizacyjnych nie mających wpływu na integralność spółki i nie wywołujących zmian w zakresie jej osobowości prawnej. Spółka w dalszym ciągu, pomimo reorganizacji zachowuje w sposób niezmienny swój byt prawny i to ona, a nie oddział ponosi odpowiedzialność majątkową, w tym także w zakresie składek na ubezpieczenia społeczne.

W związku z powyższym za błędne należy uznać stanowisko organu rentowego, że okoliczność, iż oddziały jako osobni płatnicy, utworzone poprzez wyodrębnienie z majątku podmiotu już istniejącego określonej części aktywów, jak też przejście przez nie części pracowników zgodnie z art. 23¹ kp, a także okoliczność, że oddziały będą prowadziły działalność w zakresie, który był wcześniej prowadzony przez Spółkę, nie ma żadnego wpływu na przejście przez te oddziały stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, która obowiązywała poprzedniego płatnika.

Odnosząc się do stanowiska organu rentowego, zawartego w zaskarżonej decyzji i w jej uzasadnieniu odwołująca podniosła, że co prawda przepisy ustawy wypadkowej nie regulują wprost kwestii dotyczącej wyodrębnienia oddziałów jako odrębnych płatników ani także zagadnienia sukcesji w przypadku transformacji płatników, to jednak należy mieć na uwadze, że przepisy ustawy wypadkowej i rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy, nie można interpretować w oderwaniu od całokształtu polskiego systemu ubezpieczeń społecznych. W szczególności należy mieć na uwadze art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w myśl którego do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio między innymi art. 93 oraz art. 93a-93c ustawy Ordynacja Podatkowa, czyli przepisy regulujące prawa i obowiązki następców prawnych oraz podmiotów przekształconych.

Zdaniem odwołującej skutek odpowiedniego zastosowania powyższych przepisów, z uwzględnieniem specyfiki przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, płatnik składek, jako następca prawny pierwotnej spółki, wstąpi we wszystkie prawa i obowiązki przewidziane w systemie ubezpieczeń społecznych w szczególności w uprawnienie wynikające z niższej stawki wskaźnika korygującego w ubezpieczeniu wypadkowym. Tym samym stanowisko organu rentowego, że brak jest podstaw do przyjęcia, że następstwo prawne swym zakresem obejmuje również prawo do

kontynuowania opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej dla poprzednika prawnego, jest sprzeczne zarówno z obowiązującym stanem prawnym jak i jednolitą linią orzecznictwem.

Zdaniem odwołującej nie można również zgodzić się ze stanowiskiem organu rentowego, że wysokość stopy procentowej na ubezpieczenie wypadkowe, która ma bezpośredni wpływ na wysokość należności z tytułu składek, sama w sobie nie jest należnością z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne zatem nie może być postrzegana jako zobowiązanie czy uprawnienie, które przechodziłoby na następcę prawnego. Odwołująca podkreśliła, że według jednolitej linii orzecznictwa wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe jest przedmiotem sukcesji w przypadkach transformacji spółki. Pogląd ten wynika z faktu, że nie ma możliwości wyliczenia należnych składek bez uprzedniego ustalenia wysokości stopy procentowej składki wypadkowej, a także z majątkowego charakteru prawa do zapłaty składki w obniżonej wysokości tj. wyliczonej w oparciu o obniżony wskaźnik korekcyjny, które zbliżone jest rodzajowo do ulgi podatkowej.

Zdaniem odwołującej zasady sukcesji uniwersalnej, o której mowa w odwołaniu, w tym także w zakresie przejścia uprawnień do stosowania niższej stawki wskaźnika korygującego w ubezpieczeniu wypadkowym mają również zastosowanie do sytuacji wyodrębnienia oddziałów w ramach jednego podmiotu. Stanowi o tym wyraźnie powoływany wcześniej wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13.11.2012r. wydany w sprawie sygn. III A Ua 466/12, w której doszło do połączenia spółek, w wyniku przejścia w trybie art. 492 § 1 pkt.1 ksh, a następnie utworzenia oddziałów w strukturze spółki wykształconej w następstwie połączenia.

Mając na uwadze powyższe orzeczenie odwołująca podniosła, że w sytuacji kiedy płatnikiem składek na ubezpieczenie wypadkowe jest Spółka i jej oddziały jako odrębni pracodawcy, to do czynienia mamy tylko z jednym podmiotem, tj. Spółką. Faktem jest, że oddziały, mimo iż nie mają osobowości prawnej posiadają pewną odrębność jako jednostki organizacyjne podległe spółce, jednak to spółka jako osoba prawna odpowiada majątkowo i przysługują jej wszelkie uprawnienia związane z opłacaniem składek na ubezpieczenie wypadkowe. Zmiany organizacyjne osoby prawnej, takie jak wyodrębnienie poszczególnych oddziałów nie mają wpływu na ciągłość jej bytu prawnego, co oznacza, że struktura majątkowa tej osoby, pomimo reorganizacji pozostaje niezmienną. Nie ma więc potrzeby regulowania zasad sukcesji pomiędzy spółką a jej oddziałami, w tym także w zakresie zasad opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe, skoro mamy do czynienia z jedną osobą prawną.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując w całości swoje stanowisko przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Na podstawie stanu faktycznego przedstawionego przez odwołującą we wniosku oraz w odwołaniu od zaskarżonej decyzji, dotyczącego przedmiotowego zdarzenia przysłego, Sąd ustalił:

Działalność gospodarcza odwołującej Spółki aktualnie koncentruje się wokół pięciu aktywności wymienionych we wniosku. Spółka zatrudnia obecnie więcej niż 9 pracowników i opłaca w ich imieniu składki na ubezpieczenie wypadkowe w ustalonej dla niej wysokości.

Spółka zamierza w przyszłości przeprowadzić reorganizację, polegającą na wyodrębnieniu w ramach jej struktury organizacyjnej czterech Oddziałów, które staną się pracodawcami wobec przejętych od Spółki pracowników. Zmiany organizacyjne oparte będą m.in. na koncepcji funkcjonalnej i na geograficznym położeniu Oddziałów.

Spółka zamierza utworzyć Oddziały poprzez wyodrębnienie z majątku Spółki określonej części aktywów na rzecz każdego z tych Oddziałów w sposób wskazany we wniosku, a także poprzez odpowiednie przekazanie części pracowników do tych Oddziałów na podstawie art. 23¹ kp.

W konsekwencji, w stosunku do przejętych pracowników, Oddziały Spółki staną się nie tylko pracodawcami, ale i płatnikami składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie wypadkowe i zdrowotne.

Wyodrębnione Oddziały oraz Spółka jako jednostka macierzysta, będą prowadziły taki sam rodzaj działalności, jaki dotychczas w ramach pięciu wymienionych we wniosku aktywności prowadziła Spółka.

Każdy z Oddziałów będzie zatrudniał więcej niż 9 pracowników. Jednocześnie Spółka nadal pozostanie pracodawcą i płatnikiem składek na ubezpieczenia, a liczba pracowników Spółki po zmianach będzie również wyższa niż 9 osób.

Wyodrębnione Oddziały nie staną się odrębnymi osobami prawnymi, nie będą także jednostkami samobilansującymi się, natomiast będą podległymi Spółce jednostkami organizacyjnymi, stanowiącymi integralną część Spółki jako osoby prawnej, wchodzącymi w skład jej struktury organizacyjnej.

Spółka zamierza kontynuować swój byt w niezmienionej formie prawnej jako spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, a utworzenie Oddziałów nie spowoduje zmiany rodzaju działalności Spółki jako integralnej całości.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny, Sąd zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 13.10.1998r o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnikiem składek jest pracodawca – w stosunku do pracowników, którym zgodnie z art. 3 kp jest jednostka organizacyjna choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna jeżeli zatrudniają one pracowników.

Z kolei w myśl art. 17 ust. 1 powyższej ustawy, składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe za ubezpieczonych, o których mowa m.in. w art. 16 ust. 1 pkt 1 (czyli pracowników) obliczają, rozliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu w całości płatnicy składek czyli pracodawcy.

Wysokość i zasady ustalania stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe reguluje natomiast ustawa z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r. Nr 167 poz.1322 z późn. zm.).

Zgodnie z **art. 28** ust. 1 powołanej ustawy „stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek zgłaszającego do ubezpieczenia wypadkowego nie więcej niż 9 ubezpieczonych wynosi 50 % najwyższej stopy procentowej ustalonej na dany rok składkowy dla grup działalności, zgodnie z zasadami określonymi w art. 30”.

Natomiast w myśl art. 28 ust. 2 ustawy „stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek zgłaszającego do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych ustala Zakład jako iloczyn stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe określonej dla grupy działalności, do której należy płatnik składek i wskaźnika korygującego ustalonego dla płatnika składek, z zastrzeżeniem art. 33.

Według ust. 3 powołanego przepisu „liczbę ubezpieczonych, o których mowa w ust. 1 i 2, ustala się jako iloraz sumy ubezpieczonych podlegających ubezpieczeniu wypadkowemu w ciągu poszczególnych miesięcy poprzedniego roku kalendarzowego i liczby miesięcy, przez które płatnik składek był w poprzednim roku kalendarzowym zgłoszony w Zakładzie co najmniej 1 dzień”.

Z kolei w myśl ust. 4 powołanego przepisu „jeżeli płatnik składek zgłaszany jest w Zakładzie w okresie od dnia 1 stycznia danego roku do dnia 31 marca następnego roku, liczbę ubezpieczonych, o których mowa w ust. 3, ustala się w oparciu o liczbę ubezpieczonych podlegających zgłoszeniu do ubezpieczenia wypadkowego w miesiącu kalendarzowym, od którego płatnik składek został zgłoszony w Zakładzie”.

Ponadto stosownie do **art. 29** ust. 1 ustawy wypadkowej, „płatnik składek, o którym mowa w art. 28 ust. 2, należy do grupy działalności ustalonej dla jego rodzaju działalności według (...) ujętego w rejestrze REGON w dniu 31 grudnia poprzedniego roku”.

Natomiast w myśl ust. 2 tego przepisu „płatnik składek zgłoszony w Zakładzie w okresie od dnia 1 stycznia danego roku do dnia 31 marca następnego roku należy do grupy działalności ustalonej dla jego rodzaju działalności według (...) ujętego w rejestrze REGON w dniu, od którego płatnik składek jest w Zakładzie zgłoszony”.

Zgodnie z **art. 2 pkt 10)** ustawy wypadkowej, przez „rodzaj działalności według (...), rozumie się rodzaj przeważającej działalności zakodowanej według Polskiej Klasyfikacji Działalności w rejestrze REGON”.

Z kolei kwestię wskaźnika korygującego, o którym mowa w art. 28 ust. 2, reguluje **art. 31** ustawy wypadkowej, zgodnie z którym:

ust. 2 „wskaźnik korygujący ustala się na rok składkowy w zależności od kategorii ryzyka ustalonej dla płatnika składek”,

ust. 3 „kategorię ryzyka dla płatnika składek ustala się w zależności od ryzyka określonego wskaźnikami częstości:

- 1)poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem;
- 2)poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich;
- 3)zatrudnionych w warunkach zagrożenia.

ust. 5. „kategorię ryzyka dla płatnika składek ustala się na podstawie danych, o których mowa w ust. 3, przekazanych przez płatnika składek za trzy kolejne, ostatnie lata kalendarzowe”,

ust. 6. „dane, o których mowa w ust. 3, płatnik składek przekazuje do dnia 31 stycznia danego roku za poprzedni rok kalendarzowy w informacji zawierającej w szczególności:

- 1) dane identyfikacyjne płatnika składek, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych;
- 2) rodzaj działalności według (...);
- 3) liczbę ubezpieczonych zgłoszonych do ubezpieczenia wypadkowego;
- 4) adres płatnika składek.

ust. 7 „informację określoną w ust. 6 przekazuje płatnik składek, o którym mowa w art. 28 ust. 2, zgłoszony w Zakładzie nieprzerwanie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia poprzedniego roku i co najmniej 1 dzień w styczniu danego roku”.

Ponadto zgodnie z **art. 33 ust. 1** ustawy „stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek, o którym mowa w art. 28 ust. 2, któremu Zakład nie ustalił kategorii ryzyka z uwagi na brak obowiązku przekazywania informacji, o której mowa w art. 31 ust. 6, przez trzy kolejne, ostatnie lata kalendarzowe, wynosi tyle, co stopa procentowa określona dla grupy działalności, do której należy”.

Jak wynika z powyższych przepisów wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe uzależniona jest przede wszystkim od liczby ubezpieczonych, zgłoszonych przez płatnika składek do ubezpieczenia wypadkowego.

Ponadto dla płatnika składek zgłaszającego co najmniej 10 ubezpieczonych, wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe zależy od :

- wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, określonej dla grupy działalności, do której należy płatnik składek, a tym samym od rodzaju działalności prowadzonej przez płatnika, ujętej według (...) w rejestrze REGON na dzień 31 grudnia poprzedniego roku lub na dzień, od którego płatnik został zgłoszony w ZUS (dla płatników zgłoszonych w okresie od 1 stycznia danego roku do 31 marca następnego roku),

- wartości wskaźnika korygującego, ustalonego w zależności od kategorii ryzyka ustalonej dla płatnika składek, którą z kolei ustala się w zależności od ryzyka określonego wskaźnikami częstości poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem, poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich, zatrudnionych w warunkach zagrożenia, na podstawie danych przekazanych przez płatnika za trzy kolejne, ostatnie lata kalendarzowe.

Spór w rozpoznawanej sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia następujących kwestii:

1. czy poszczególne Oddziały wyodrębnione ze Spółki, jako pracodawcy i płatnicy składek, staną się następcami prawnymi i wstąpią we wszystkie prawa i obowiązki poprzedniego płatnika, w tym w szczególności w uprawnienie do stosowania indywidualnie ustalonej wysokości składki na ubezpieczenie wypadkowe,
2. ewentualnie czy wyodrębnione Oddziały Spółki jako pracodawcy i płatnicy składek, uprawnione będą do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej dotychczas dla Spółki, skoro nie staną się one odrębnymi osobami prawnymi i jednostkami samobilansującymi się, natomiast nadal będą stanowiły część struktury organizacyjnej Spółki, która zamierza kontynuować swój byt w niezmienionej formie prawnej, zachowując integralność majątkową.
3. czy pod pojęciem „należności z tytułu składek” w rozumieniu art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, mieści się także uprawnienie do ustalonej dla płatnika wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe,

Zdaniem Sądu utworzone Oddziały nie staną się następcami prawnymi odwołującej Spółki w rozumieniu art. 93a lub 93c ustawy Ordynacja podatkowa, czy też w rozumieniu art. 531 lub 553 k.s.h., albowiem w przedstawionym stanie faktycznym nie zachodzą okoliczności uzasadniające sukcesję uniwersalną przewidzianą w tych przepisach.

Natomiast za prawidłowe należało uznać stanowisko odwołującej Spółki wyrażone w odwołaniu, że wyodrębnione Oddziały Spółki, jako płatnicy składek na ubezpieczenia społeczne pracowników przekazanych im na podstawie art. 23¹ kp, uprawnione będą do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej dla Spółki, jako jednostki organizacyjne, wchodzące w skład jej struktury organizacyjnej, w sytuacji gdy Spółka zamierza kontynuować swój byt prawny w niezmienionej formie, zachowując swoją integralność majątkową.

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że sukcesja uniwersalna powinna być wyraźnie przewidziana w ustawie i nie należy jej domniemywać.

Podstawę do sukcesji praw i obowiązków podatkowych, a tym samym praw i obowiązków dotyczących należności z tytułu składek, stanowią przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t. j. Dz. U. z 2012, poz. 749, ze zm.), które w art. 93 – 96 wyraźnie przewidują przypadki sukcesji uniwersalnej. Rozumieć przez nią należy wstąpienie następcy prawnego w zasadzie we wszystkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki podatnika.

Wprawdzie przepisy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, nie zawierają przepisów szczególnych dopuszczających możliwość sukcesji uprawnienia do ustalonej dla poprzedniego płatnika wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, jednakże kwestię tą reguluje art. 31 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, że do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio między innymi art. 93, 93a oraz 93c ustawy z dnia 29.08.1997r. Ordynacja podatkowa.

Z kolei w myśl art. 24 ust. 2 powołanej ustawy, „należnościami z tytułu składek” są składki oraz odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia i dodatkowa opłata.

Zdaniem Sądu, za nieuzasadnione należało uznać stanowisko organu rentowego, że zawarte w art. 31 ustawy systemowej odesłanie do przepisów ordynacji podatkowej nie obejmuje uprawnienia do ustalonej dla poprzedniego płatnika stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, skoro według stopy procentowej wylicza się

wysokość składek należnych na to ubezpieczenie. Nie jest bowiem możliwe określenie wysokości składki na ubezpieczenie wypadkowe bez uprzedniego określenia właściwej stopy procentowej takiej składki. Uprawnienie to należy zatem zakwalifikować jako prawo majątkowe w rozumieniu prawa podatkowego, podlegające sukcesji m.in. na podstawie art. 93, 93a lub 93c ordynacji podatkowej. Powyższe stanowisko wynika z utrwalonego już w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych, między innymi z orzeczeń przytoczonych przez odwołującą Spółkę w odwołaniu od zaskarżonej decyzji.

Sukcesję uniwersalną praw i obowiązków podatkowych, a tym samym praw i obowiązków dotyczących należności z tytułu składek, przewidują m.in. przepisy art. 93, 93a i 93c ustawy Ordynacja podatkowa

Przepis **art. 93 § 1** powołanej ustawy stanowi, że osoba prawna zawiązana (powstała) w wyniku **łączenia się**: osób prawnych, osobowych spółek handlowych, osobowych i kapitałowych spółek handlowych - wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki każdej z łączących się osób lub spółek.

W myśl art. 93 § 2, przepis § 1 stosuje się odpowiednio do osoby prawnej łączącej się przez przejęcie innej osoby prawnej (osób prawnych) lub osobowej spółki handlowej (osobowych spółek handlowych).

Zgodnie z **art. 93a § 1** ustawy, osoba prawna zawiązana (powstała) w wyniku: **przekształcenia** innej osoby prawnej lub przekształcenia spółki nie mającej osobowości prawnej - wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki przekształcanej osoby lub spółki.

W myśl art. 93a § 2, przepis § 1 stosuje się odpowiednio do:

- 1) osobowej spółki handlowej zawiązanej (powstałej) w wyniku przekształcenia innej spółki niemającej osobowości prawnej lub spółki kapitałowej,
- 2) spółki niemającej osobowości prawnej, do której osoba fizyczna wniosła na pokrycie udziału wkład w postaci swojego przedsiębiorstwa.

Z kolei zgodnie z **art. 93c § 1** osoby prawne przejmujące lub osoby prawne powstałe w wyniku **podziału** wstępują, z dniem podziału lub z dniem wydzielenia, we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki osoby prawnej dzielonej, pozostające w związku z przydzielonymi im w planie podziału, składnikami majątku.

Natomiast w myśl art. 93c § 2, przepis § 1 stosuje się, jeżeli majątek przejmowany na skutek podziału, a przy podziale przez wydzielenie - także majątek osoby prawnej dzielonej, stanowi zorganizowaną część przedsiębiorstwa.

Sukcesję uniwersalną przewidują również w sposób wyraźny przepisy kodeksu spółek handlowych również m.in. w art. 494 ksh (w wyniku połączenia lub przejęcia spółek), w art. 531 ksh (w wyniku podziału spółki) i w art. 553 ksh (w wyniku przekształcenia spółki).

Zgodnie bowiem z art. 494 § 1 i § 2 ksh, spółka przejmująca albo spółka nowo zawiązana wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej albo spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki.

Na spółkę przejmującą albo spółkę nowo zawiązaną przechodzą z dniem połączenia w szczególności zezwolenia, koncesje oraz ulgi, które zostały przyznane spółce przejmowanej albo którejkolwiek ze spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi stanowi inaczej.

Z kolei zgodnie z art. 531 § 1 i 2 ksh, spółki przejmujące lub spółki nowo zawiązane powstałe w związku z podziałem wstępują z dniem podziału bądź z dniem wydzielenia w prawa i obowiązki spółki dzielonej, określone w planie podziału.

Na spółkę przejmującą lub spółkę nowo zawiązaną powstałą w związku z podziałem przechodzą z dniem podziału bądź z dniem wydzielenia w szczególności zezwolenia, koncesje oraz ulgi, pozostające w związku z przydzielonymi jej w

planie podziału składnikami majątku spółki dzielonej, a które zostały przyznane spółce dzielonej, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi stanowi inaczej.

Natomiast w myśl art. 553 § 1 i 2 ksh, spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształcanej.

Spółka przekształcona pozostaje podmiotem w szczególności zezwoleń, koncesji oraz ulg, które zostały przyznane spółce przed jej przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji albo ulgi stanowi inaczej.

Należy jednak ponownie podkreślić, że we wszystkich wskazanych wyżej przypadkach, podstawę prawną do sukcesji praw i obowiązków dotyczących należności z tytułu składek, stanowią przepisy art. 93 – art. 96 ordynacji podatkowej, do których odsyła art. 31 ustawy systemowej, a nie przepisy ustaw szczególnych.

Natomiast podstaw prawnych łączenia, podziału, czy też przekształcenia podmiotów, o których mowa w cytowanych powyżej przepisach ordynacji podatkowej, należy poszukiwać w przepisach szczególnych regulujących funkcjonowanie danej kategorii podmiotów, a zatem w przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, jaką jest odwołująca, pełne zastosowanie w tym zakresie znajdują przepisy kodeksu spółek handlowych.

Stosownie do przepisów ksh, spółkę kapitałową można podzielić na dwie lub więcej spółek kapitałowych (art.528 k.s.h.). Sposoby dokonania podziału określa art. 529 § 1 k.s.h., zgodnie z którym podział może być dokonany:

- 1) przez przeniesienie całego majątku spółki dzielonej na inne spółki za udziały lub akcje spółki przejmującej, które obejmują wspólnicy spółki dzielonej (podział przez przejęcie);
- 2) przez zawiązanie nowych spółek, na które przechodzi cały majątek spółki dzielonej za udziały lub akcje nowych spółek (podział przez zawiązanie nowych spółek);
- 3) przez przeniesienie całego majątku spółki dzielonej na istniejącą i na nowo zawiązaną spółkę lub spółki (podział przez przejęcie i zawiązanie nowej spółki);
- 4) przez przeniesienie części majątku spółki dzielonej na istniejącą spółkę lub na spółkę nowo zawiązaną (podział przez wydzielenie).

Podkreślić należy, że podział przez wydzielenie, o którym mowa w art. 529 § 1 pkt 4 ksh, nie tworzy więzi kapitałowej między spółką dzieloną a nowopowstałą lub istniejącą, gdyż odbywa się przez wydzielenie części majątku i jej przeniesienie na spółkę nowopowstałą lub istniejącą.

To właśnie odróżnia podział przez wydzielenie od wyodrębnienia zorganizowanej części majątku spółki i wniesienia jej jako aportu do innej spółki, czyli utworzenia struktury holdingowej. Przy wyodrębnieniu nie dochodzi do zerwania więzi kapitałowej.

Podobnie wyodrębnienie zorganizowanych części majątku odwołującej Spółki i przekazanie ich w dowolnej formie prawnej do dyspozycji nowoutworzonym Oddziałom jako nowym pracodawcom, w rozumieniu art.23¹ kp , nie może być utożsamiane z podziałem Spółki przez wydzielenie, o którym mowa w powołanym wyżej przepisie.

W przedstawionym przez odwołującą stanie faktycznym, po zmianach Spółka zamierza kontynuować swój byt w niezmienionej formie prawnej, pozostając właścicielem całego jej majątku, natomiast Oddziały, które zostaną utworzone w ramach jej struktury organizacyjnej nie będą zakładami samobilansującymi się. Nie dojdzie zatem do zerwania więzi kapitałowej pomiędzy Spółką a Oddziałami.

W świetle powyższych okoliczności brak podstaw do przyjęcia, że dojdzie do podziału Spółki na podstawie art. 528 w zw. z art. 529 ksh, zwłaszcza że utworzone Oddziały nie będą spółkami kapitałowymi lecz jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, stanowiącymi część osoby prawnej jaką jest odwołująca Spółka.

Tym samym nie dojdzie do sukcesji uniwersalnej pomiędzy Spółką a jej Oddziałami na podstawie art. 531 ksh.

Z kolei **art. 551** ksh, dopuszcza wszelkie możliwe konfiguracje podmiotowe przekształceń. Zgodnie z tym przepisem:

- spółka jawna, spółka partnerska, spółka komandytowa, spółka komandytowo-akcyjna, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, spółka akcyjna (spółka przekształcana) może być przekształcona w inną spółkę handlową (spółkę przekształconą).

- spółka cywilna może być przekształcona w spółkę handlową, inną niż spółka jawna.

- przedsiębiorca będący osobą fizyczną, wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, 675 i 983)

- (przedsiębiorca przekształcany) może przekształcić formę prowadzonej działalności w jednoosobową spółkę kapitałową (spółkę przekształconą).

Istotą przekształcenia jest zmiana formy prawnej, w której funkcjonuje dany podmiot. Przekształcenie może powodować także zmianę w postaci utraty osobowości prawnej na rzecz podmiotowości prawnej. Nie jest jednak możliwe przekształcenie danego podmiotu bez zmiany jego formy prawnej.

Przekształcenie spółki powoduje modyfikację jej formy prawnej, przy zachowaniu tożsamości podmiotu przekształcanego i przekształconego. Spółka przekształcona kontynuuje działalność spółki przekształcanej, przy wykorzystaniu tego samego majątku, tylko w innej formie prawnej. Oznacza to, że do przekształcenia zastosowanie ma zasada kontynuacji. Zasadę tę wyraża wprost art. 553 k.s.h., zgodnie z którym spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształcanej. W wyniku przekształcenia spółka przekształcona nie traci swej podmiotowości prawnej. Istnieje ona nadal, tylko w innej formie prawnej, pozostając - zgodnie z zasadą kontynuacji, podmiotem tych samych praw i obowiązków, co spółka przekształcana. Jednakże skutki przekształcenia są tożsame ze skutkami następstwa prawnego, a mianowicie polegają na wstąpieniu we wszelkie prawa i obowiązki. Powyższy pogląd jest powszechnie przyjmowany zarówno w piśmiennictwie jak i w orzecznictwie.

W przedstawionym przez odwołującą stanie faktycznym, po zmianach organizacyjnych Spółka zamierza kontynuować swój byt w niezmienionej formie prawnej jako spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Nie dojdzie zatem do przekształcenia odwołującej Spółki w rozumieniu art. 551 § 1 ksh, skoro istotą przekształcenia jest zmiana formy prawnej, w której funkcjonuje dany podmiot, zwłaszcza że utworzone Oddziały nie będą podmiotami, o których mowa w tym przepisie.

Tym samym nie dojdzie do sukcesji uniwersalnej pomiędzy Spółką a jej Oddziałami na podstawie art. 553 ksh.

Zdaniem Sądu, w świetle przedstawionych przez odwołującą okoliczności oraz powołanych wyżej przepisów, w związku z reorganizacją odwołującej Spółki zostaną utworzone Oddziały, które z mocy art. 23¹ kp, staną się następcami prawnymi w stosunkach pracy, jednakże nie dojdzie do podziału Spółki w myśl art. 528 w zw. z art. 529 ksh, ani do jej przekształcenia na podstawie art. 551 § 1 ksh, a tym samym nie dojdzie do sukcesji uniwersalnej przewidzianej w art. 93 c lub art. 93a ordynacji podatkowej.

Za prawidłowe jednak należało uznać stanowisko odwołującej Spółki, że wyodrębnione Oddziały Spółki, jako płatnicy składek na ubezpieczenia społeczne pracowników przekazanych do tych Oddziałów na podstawie art. 23¹ kp, uprawnione będą do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej dla Spółki, jako jej jednostki organizacyjne, wchodzące w skład jej struktury organizacyjnej.

Należy mieć bowiem na uwadze, że w przedstawionym przez odwołującą stanie faktycznym, po zmianach organizacyjnych Spółka zamierza kontynuować swój byt w niezmienionej formie prawnej, pozostając właścicielem całego jej majątku, natomiast Oddziały, które zostaną utworzone w ramach jej struktury organizacyjnej, nie będą zakładami samobilansującymi się. Nie dojdzie zatem do zerwania więzi kapitałowej pomiędzy Spółką a Oddziałami.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 3 § 1 kp pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników.

Pracodawcami mogą być zatem wszystkie osoby prawne, osoby fizyczne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, którym ustawa przyznaje zdolność prawną (art.33¹k.c.), zatrudniające pracowników. Tym samym również Oddział Spółki może być pracodawcą w rozumieniu art.3 i będzie on pełnił rolę płatnika składek, także wtedy gdy pozostaje nadal w jej strukturze organizacyjnej.

Na podstawie powołanego przepisu Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że przymiot pracodawcy ma także jednostka organizacyjna stosownie wyodrębniona organizacyjnie i finansowo, będąca częścią osoby prawnej (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6.11.1991r. sygn.I PRN 47/91 (OSP 1992, z.7-8,poz.151).

Zdolność do zatrudniania pracowników we własnym imieniu przez jednostkę organizacyjną, będącą częścią osoby prawnej, powinna wynikać z przepisów normujących jej wewnętrzny status prawny, a co najmniej z przepisów regulaminu organizacyjnego. Nie można natomiast uznać za pracodawcę jednostki organizacyjnej, której kierownik lub organ zarządzający, zatrudnia i zwalnia pracowników wyłącznie na podstawie upoważnienia w imieniu osoby prawnej, której jest częścią. W takiej sytuacji pracodawcą jest ta osoba prawna, a nie jej jednostka organizacyjna. Jednakże w przedstawionym stanie faktycznym taka sytuacja nie zachodzi.

Przyznanie danej jednostce organizacyjnej zdolności do samodzielnego zatrudniania pracowników powinno być konsekwencją jej wyodrębnienia organizacyjno - technicznego i finansowego w stopniu umożliwiającym samodzielne realizowanie stosunków pracy oraz zobowiązań wpływających z tego stosunku.

To wyodrębnienie polega na formalnym wydzieleniu danej jednostki w strukturze organizacyjnej osoby prawnej oraz przyznaniu odrębnego statusu finansowego (np. w postaci własnego konta bankowego), który oznacza uprawnienie do autonomicznego dysponowania powierzonymi środkami finansowymi. W wymiarze finansowym minimalnym standardem jest posiadanie wyodrębnionego funduszu płac, z którego są wypłacane pracownikom wynagrodzenia. Wyodrębniona jednostka organizacyjna nie musi posiadać prawa własności powierzonego jej majątku, wyodrębnionego z majątku osoby prawnej, wystarczy możliwość dysponowania środkami majątkowymi, koniecznymi do zatrudniania pracowników.

Z chwilą formalnego wyodrębnienia jednostek organizacyjnych (np. oddziałów) w strukturze organizacyjnej Spółki i formalnego przyznania im w regulaminie organizacyjnym zdolności do zatrudniania i zwalniania pracowników we własnym imieniu, z dniem wejścia w życie tego regulaminu, jednostki te jako nowi pracodawcy staną się, na podstawie art. 23¹ kp, stroną w dotychczasowych stosunkach pracy pracowników zatrudnionych w tych jednostkach.

Podobne stanowisko w zakresie pojęcia „pracodawcy” w rozumieniu art. 3 kp wyraził m.in. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 22.01.2013r. w sprawie sygn. III AUa 638/12 (LEX nr1280249) oraz w wyroku z dnia 14.12.2012r. w sprawie sygn. III APa 25/12 (LEX nr 1259682).

Stosownie natomiast do regulacji zawartej w art. 23¹ § 1 Kodeksu pracy w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. Przepis ten przewiduje swoistą sukcesję stosunków pracy poprzez wejście nowego pracodawcy z mocy prawa w pozycję strony tych stosunków, czyli w prawa i obowiązki poprzedniego pracodawcy. Opiera się ona na założeniu, że dotychczasowy stosunek pracy w ogóle nie zostaje rozwiązany i nie nawiązuje się nowy stosunek pracy, a jedynie dotychczasowy ulega podmiotowemu przekształceniu po stronie pracodawcy.

Wynika z tego, iż również prawa i obowiązki nałożone na pracodawcę jako płatnika składek przez przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy wypadkowej, nie ustają lecz przechodzą na nowego płatnika, który przejmując pracowników przejmuje także obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i zdrowotne przejmowanych pracowników oraz wszelkie inne uprawnienia i obowiązki z tym związane. Tym samym Oddziały Spółki przejmując pracowników, powinny kontynuować prawa i obowiązki dotychczasowego płatnika, wynikające z ustawy systemowej i ustawy wypadkowej.

Równocześnie jednak należy mieć na uwadze, że utworzone Oddziały jako pracodawcy i w konsekwencji płatnicy składek na ubezpieczenia, będą posiadały zdolność prawną jedynie w zakresie stosunków pracy, w które wejdą jako następcy prawni na podstawie art.23¹kp. przyznaną im między innymi przez art. 3 kp oraz art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 13.10.1998r o systemie ubezpieczeń społecznych.

Natomiast Spółka kontynuując swój byt w dotychczasowej formie prawnej, a także zachowując integralność majątkową, będzie ponosiła odpowiedzialność majątkową za zobowiązania prywatno-prawne i publiczno-prawne, wynikające z jej działalności prowadzonej za pośrednictwem tych Oddziałów, jako osoba prawna w ramach której zostaną one utworzone.

Jeżeli bowiem pracodawca jest częścią osoby prawnej, w tym przypadku Oddziałem, to odpowiedzialność za zobowiązania wobec wierzycieli faktycznie ponosi ta osoba prawna swoim majątkiem za pośrednictwem tego Oddziału, ponieważ zawsze z jej majątku prowadzona jest egzekucja, nawet wtedy gdy część wyodrębnionego majątku pozostawiono do dyspozycji Oddziału. Natomiast wyodrębnienie finansowe pracodawcy jest tylko zabiegiem wewnątrz-organizacyjnym tej osoby prawnej, niemającym wpływu na jej majątkową odpowiedzialność wobec wierzycieli, w tym przypadku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Zdaniem Sadu w tej sytuacji nie zachodzi potrzeba regulowania zasad sukcesji pomiędzy Spółką a jej Oddziałami na podstawie art. 93c lub 93a ordynacji podatkowej w zw. z art.31 ustawy systemowej, skoro mamy do czynienia z jedną osobą prawną, a wyodrębnienie Oddziałów nie spowoduje zerwania więzi kapitałowej pomiędzy Spółką a tymi Oddziałami.

W wyroku z dnia 13.03.2013r., wydanym w sprawie III AUa 1057/12, Sąd Apelacyjny w Łodzi wyraził pogląd, że „Oddziały mają prawo do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio stosowanej przez poprzedniego płatnika”.

W sprawie tej doszło do połączenia spółek w wyniku przejęcia w trybie art.492 § 1 ksh, z równoczesnym utworzeniem Oddziałów w Spółce przejmującej, a zatem stan faktyczny tej sprawy był inny niż w rozpoznawanej sprawie. Jednakże w uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, że Oddziały są w strukturze Spółki Akcyjnej tylko wyodrębnionymi pracodawcami, a w pozostałym zakresie są częścią Spółki Akcyjnej. Skoro osoba (...) Spółka Akcyjna nabyła prawo do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości w jakiej płaciły je spółki przejęte, to brak podstaw do przyjęcia, że uprawnienia tego nie mogły nabyć nie mające osobowości prawnej Oddziały, tylko dlatego, że są one samodzielnymi płatnikami składek. Skoro niewątpliwym jest, że uprawnienia nabyła Spółka i miałyby je, gdyby nie utworzyła Oddziałów, to z faktu utworzenia tychże Oddziałów nie można pozbawić Spółki Akcyjnej praw, które należą jej się z mocy prawa, z art. 93 ordynacji podatkowej.

Podobne stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 13.11.2012r. w sprawie III AUa 466/12, przytoczonym przez odwołującą w odwołaniu od zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze powyższe orzeczenia, Sąd podziela stanowisko odwołującej, że skoro obowiązujące przepisy i orzecznictwo sądów przewidują, że w przypadku sukcesji, będącej konsekwencją łączenia, podziału lub przekształcenia, zarówno Spółka jak i jej oddziały stają się w jednakowym zakresie następcami prawnymi swego poprzednika prawnego, w tym także w zakresie stosowania składki na ubezpieczenie wypadkowe, to tożsama zasada będzie miała zastosowanie w przypadku zmian organizacyjnych nie mających wpływu na integralność spółki i nie

wywołujących zmian w zakresie jej osobowości prawnej. Spółka w dalszym ciągu, pomimo reorganizacji zachowuje w sposób niezmienny swój byt prawny i to ona, a nie każdy z Oddziałów, ponosi odpowiedzialność majątkową za zobowiązania Spółki, działając za pośrednictwem utworzonych Oddziałów, w tym także w zakresie składek na ubezpieczenia społeczne.

Zdaniem Sądu, skoro odwołująca Spółka, korzysta z prawa do niższej składki wypadkowej, to z powodu utworzenia Oddziałów nie można pozbawić jej tego uprawnienia, które przysługuje jej z mocy przepisów ustawy wypadkowej. Zmiany organizacyjne osoby prawnej, polegające na utworzeniu Oddziałów, poprzez wyodrębnienie aktywów majątkowych i przekazanie ich do dyspozycji tym Oddziałom, nie mają bowiem wpływu na ciągłość jej bytu prawnego i zachowanie integralności majątkowej, wręcz przeciwnie nie dochodzi do zerwania więzi kapitałowej pomiędzy Spółką a jej Oddziałami.

Ponadto podkreślić należy, że w przedstawionym przez odwołującą zdarzeniu przyszłym, rodzaj działalności prowadzonej przez Spółkę nie ulegnie zmianie, a utworzone oddziały będą prowadziły ten sam rodzaj działalności jaki dotychczas prowadziła Spółka. Wyodrębnione Oddziały będą działały w oparciu o tożsamy substrat majątkowy i osobowy, w oparciu o który działalność prowadziła i nadal zamierza prowadzić Spółka i w związku z którym ustalono dla niej wysokość wskaźnika korygującego.

Za słuszne zatem należało uznać stanowisko odwołującej, że wyodrębnienie Oddziałów nie będzie pozostawało w jakimkolwiek związku ze zdarzeniami powodującymi wzrost ryzyka wypadkowości i wzrost zatrudnienia w warunkach zagrożenia, uzasadniającymi ustalenie na nowo wysokości wskaźnika korygującego i wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe.

W konsekwencji Sąd uznał za prawidłowe stanowisko odwołującej, że po zmianach organizacyjnych zarówno Spółka jak i jej Oddziały uprawnione będą do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w dotychczasowej wysokości ustalonej dla Spółki.

Mając powyższe na uwadze Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na mocy art.477¹⁴ § 2 kpc , uznając stanowisko odwołującej zawarte w odwołaniu za prawidłowe. O kosztach orzeczono na mocy art. 98 i nast. Kpc.

(-) SSO Janina Kościelniak